

Dziennik Urzędowy L 165

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

27 czerwca 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2007 z dnia 18 czerwca 2007 r. dostosowujące współczynniki korygujące mające zastosowanie do wynagrodzeń urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich 1
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 724/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie 2
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 725/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. dostosowujące, w wyniku przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie 4
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 726/2007 z dnia 26 czerwca 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 6
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 727/2007 z 26 czerwca 2007 r. zmieniające załączniki I, III, VII i X do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾ 8

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa 2007/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/391/EWG, jej dyrektywy szczegółowe oraz dyrektywy Rady 83/477/EWG, 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE w celu uproszczenia i racjonalizacji sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw ⁽¹⁾ 21
- ★ Dyrektywa Komisji 2007/39/WE z dnia 26 czerwca 2007 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości diazynonu ⁽¹⁾ 25

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

DECYZJE

Rada

2007/441/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 18 czerwca 2007 r. upoważniająca Republikę Włoską do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a) i art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej 33

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 208/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. dostosowującego, w wyniku przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie (Dz.U. L 61 z 28.2.2007) 35
- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 209/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie (Dz.U. L 61 z 28.2.2007) 35

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE, EURATOM) NR 723/2007

z dnia 18 czerwca 2007 r.

dostosowujące współczynniki korygujące mające zastosowanie do wynagrodzeń urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

a także mając na uwadze,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Że w Estonii wystąpił znaczący wzrost kosztów utrzymania w okresie od czerwca do grudnia 2006 r. W związku z tym należy dostosować wskaźniki korygujące dotyczące wynagrodzeń urzędników i innych pracowników,

uwzględniając Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, w szczególności jego art. 13,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

uwzględniając Regulamin pracowniczy urzędników i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, określone w rozporządzeniu (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾, w szczególności art. 63, 64 i 65 ust. 2 regulaminu oraz załączniki VII i XI do regulaminu, a także art. 20 akapit pierwszy, art. 64 i art. 92 warunków zatrudnienia,

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2007 r. współczynniki korygujące, mające zastosowanie na mocy art. 64 regulaminu pracowniczego do wynagrodzeń urzędników i innych pracowników zatrudnionych w państwie wymienionym poniżej, są następujące:

— Estonia 83,4.

Artykuł 2

uwzględniając wniosek Komisji,

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 18 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

F.-W. STEINMEIER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1895/2006 (Dz.U. L 397 z 30.12.2006, str. 6).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 724/2007**z dnia 27 lutego 2007 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie (*)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3730/87 z dnia 10 grudnia 1987 r. ustanawiające ogólne zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wyznaczonych organizacji, celem rozdysponowania jej pomiędzy osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Po rozszerzeniu Wspólnoty w dniu 1 stycznia 1995 r. i w dniu 1 maja 2004 r. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3149/92 ⁽²⁾ nie zostało dostosowane tak, aby uwzględniono w nim zapisy w językach nowych państw członkowskich, które przystąpiły w tych dniach do Wspólnoty. Należy zatem uwzględnić w nim zapisy w tych językach.
- (2) Dla zachowania spójności z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 725/2007 ⁽³⁾ dostosowującym rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 w wyniku przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać od dnia 1 stycznia 2007 r.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 3149/92.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 3149/92 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7 ust. 5 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Deklaracje wysyłkowe wystawiane przez agencję interwencyjną dostawcy zawierają jeden z zapisów znajdujących się w załączniku.”;

- 2) tekst znajdujący się w załączniku do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lutego 2007 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

(*) Patrz: str. 35 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 352 z 15.12.1987, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2535/95 (Dz.U. L 260 z 31.10.1995, str. 3).⁽²⁾ Dz.U. L 313 z 30.10.1992, str. 50. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/2006 (Dz.U. L 23 z 27.1.2006, str. 11).⁽³⁾ Patrz: str. 4 niniejszego Dziennika Urzędowego.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Zapisy, o których mowa w art. 7 ust. 5 akapit trzeci

- w języku hiszpańskim: Transferencia de productos de intervención — aplicación del artículo 7, apartado 5, del Reglamento (CEE) n° 3149/92.
- w języku czeskim: Přeprava intervenčních produktů – Použití čl. 7 odst. 5 nařízení (EHS) č. 3149/92.
- w języku duńskim: Overførsel af interventionsprodukter — Anvendelse af artikel 7, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 3149/92.
- w języku niemieckim: Transfer von Interventionserzeugnissen — Anwendung von Artikel 7 Absatz 5 der Verordnung (EWG) Nr. 3149/92.
- w języku estońskim: Sekkumistoodete üleandmine – määruse (EMÜ) nr 3149/92 artikli 7 lõike 5 rakendamise.
- w języku greckim: Μεταφορά προϊόντων παρέμβασης — Εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3149/92.
- w języku angielskim: Transfer of intervention products — Application of Article 7(5) of Regulation (EEC) No 3149/92.
- w języku francuskim: Transfert de produits d'intervention — Application de l'article 7, paragraphe 5, du règlement (CEE) n° 3149/92.
- w języku włoskim: Trasferimento di prodotti d'intervento — Applicazione dell'articolo 7, paragrafo 5, del regolamento (CEE) n. 3149/92.
- w języku łotewskim: Intervences produktu transportēšana – Piemērojot Regulas (EEK) Nr. 3149/92 7. panta 5. punktu.
- w języku litewskim: Intervencinių produktų vežimas – taikant Reglamentą (EEB) Nr. 3149/92 7 straipsnio 5 dalį.
- w języku węgierskim: Intervenciók termékek átszállítása – A 3149/92/EGK rendelet 7. cikke (5) bekezdésének alkalmazása.
- w języku maltańskim: Trasferiment ta' prodotti ta' l-intervent – Applikazzjoni ta' l-Artikolu 7 (5) tar-Regolament (KEE) Nru 3149/92.
- w języku niderlandzkim: Overdracht van interventieproducten — Toepassing van artikel 7, lid 5, van Verordening (EEG) nr. 3149/92.
- w języku polskim: Przekazanie produktów objętych interwencją – stosuje się art. 7 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 3149/92.
- w języku portugalskim: Transferência de produtos de intervenção — aplicação do n.º 5 do artigo 7.º do Regulamento (CEE) n.º 3149/92.
- w języku słowackim: Premiestnenie intervenčných výrobkov – uplatnenie článku 7 odseku 5 nariadenia (EHS) č. 3149/92.
- w języku słoweńskim: Prenos intervencijskih proizvodov – Uporaba člena 7(5) Uredbe (EGS) št. 3149/92.
- w języku fińskim: Interventiotuotteiden siirtäminen – Asetuksen (ETY) N:o 3149/92 7 artiklan 5 kohdan soveltaminen.
- w języku szwedzkim: Överföring av interventionsprodukter – Tillämpning av artikel 7.5 i förordning (EEG) nr 3149/92.”
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 725/2007**z dnia 27 lutego 2007 r.****dostosowujące, w wyniku przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie (*)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat o Przystąpieniu Bułgarii i Rumunii,

uwzględniając Akt Przystąpienia Bułgarii i Rumunii,
w szczególności jego art. 56,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3149/92 ⁽¹⁾ zawiera zapisy we wszystkich językach Wspólnoty w składzie na dzień 31 grudnia 2006 r. Należy zatem uzupełnić wykaz o zapisy w języku bułgarskim i rumuńskim.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 3149/92,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 3149/92 zastępuje się tekstem załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lutego 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

(*) Patrz: str. 35 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 313 z 30.10.1992, str. 50. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 724/2007 (Patrz: str. 2 niniejszego Dziennika Urzędowego).

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Zapisy, o których mowa w art. 7 ust. 5 akapit trzeci

- w języku bułgarskim: Превоз на интервенционни продукти — прилагане на член 7, параграф 5 от Регламент (ЕИО) № 3149/92.
- w języku hiszpańskim: Transferencia de productos de intervención — aplicación del artículo 7, apartado 5, del Reglamento (CEE) n° 3149/92.
- w języku czeskim: Přeprava intervenčních produktů – Použití čl. 7 odst. 5 nařízení (EHS) č. 3149/92.
- w języku duńskim: Overførsel af interventionsprodukter — Anvendelse af artikel 7, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 3149/92.
- w języku niemieckim: Transfer von Interventionserzeugnissen — Anwendung von Artikel 7 Absatz 5 der Verordnung (EWG) Nr. 3149/92.
- w języku estońskim: Sekkumistoodete üleandmine – määruse (EMÜ) nr 3149/92 artikli 7 lõike 5 rakendamine.
- w języku greckim: Μεταφορά προϊόντων παρέμβασης — Εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3149/92.
- w języku angielskim: Transfer of intervention products — Application of Article 7(5) of Regulation (EEC) No 3149/92.
- w języku francuskim: Transfert de produits d'intervention — Application de l'article 7, paragraphe 5, du règlement (CEE) n° 3149/92.
- w języku włoskim: Trasferimento di prodotti d'intervento — Applicazione dell'articolo 7, paragrafo 5, del regolamento (CEE) n. 3149/92.
- w języku łotewskim: Intervences produktu transportēšana – Piemērojot Regulas (EEK) Nr. 3149/92 7. panta 5. punktu.
- w języku litewskim: Intervencinių produktų vežimas – taikant Reglamento (EEB) Nr. 3149/92 7 straipsnio 5 dalį.
- w języku węgierskim: Intervenciók termékek átszállítása – A 3149/92/EKG rendelet 7. cikke (5) bekezdésének alkalmazása.
- w języku maltańskim: Trasferiment ta' prodotti ta' l-intervent – Applikazzjoni ta' l-Artikolu 7 (5) tar-Regolament (KEE) Nru 3149/92.
- w języku niderlandzkim: Overdracht van interventieproducten — Toepassing van artikel 7, lid 5, van Verordening (EEG) nr. 3149/92.
- w języku polskim: Przekazanie produktów objętych interwencją – stosuje się art. 7 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 3149/92.
- w języku portugalskim: Transferência de produtos de intervenção — aplicação do n.º 5 do artigo 7.º do Regulamento (CEE) n.º 3149/92.
- w języku rumuńskim: Transfer de produse de intervenție — Aplicare a articolului 7 alineatul (5) din Regulamentul (CEE) nr. 3149/92.
- w języku słowackim: Premiestnenie intervenčných výrobkov – uplatnenie článku 7 odseku 5 nariadenia (EHS) č. 3149/92.
- w języku słoweńskim: Prenos intervencijskih proizvodov – Uporaba člena 7(5) Uredbe (EGS) št. 3149/92.
- w języku fińskim: Interventiotuotteiden siirtäminen – Asetuksen (ETY) N:o 3149/92 7 artiklan 5 kohdan soveltaminen.
- w języku szwedzkim: Överföring av interventionsprodukter – Tillämpning av artikel 7.5 i förordning (EEG) nr 3149/92.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 726/2007**z dnia 26 czerwca 2007 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 27 czerwca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 26 czerwca 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	41,5
	MK	39,3
	TR	94,9
	ZZ	58,6
0707 00 05	JO	159,1
	TR	100,2
	ZZ	129,7
0709 90 70	IL	42,1
	TR	88,0
	ZZ	65,1
0805 50 10	AR	53,1
	TR	92,6
	UY	68,9
	ZA	53,3
	ZZ	67,0
0808 10 80	AR	91,5
	BR	80,6
	CA	102,7
	CL	86,6
	CN	73,1
	CO	90,0
	NZ	99,1
	US	112,0
	UY	91,5
	ZA	96,1
	ZZ	92,3
0809 10 00	TR	195,4
	ZZ	195,4
0809 20 95	TR	274,4
	US	545,4
	ZZ	409,9
0809 30 10, 0809 30 90	ZA	88,5
	ZZ	88,5
0809 40 05	IL	251,6
	ZZ	251,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 727/2007**z 26 czerwca 2007 r.****zmieniające załączniki I, III, VII i X do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych ⁽¹⁾, w szczególności art. 6a ust. 2 i art. 23 tego rozporządzenia,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 określa przepisy monitorowania przenośnych gąbczastych encefalopatii u bydła, owiec i kóz oraz środki zwalczania, które należy zastosować po potwierdzeniu przypadku wystąpienia przenośnej gąbczastej encefalopatii (TSE) u owiec i kóz.
- (2) W październiku 2005 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął opinię w sprawie klasyfikacji nietypowych przypadków TSE u małych przeżuwaczy. W swojej opinii EFSA stwierdza, że możliwe jest przyjęcie definicji operacyjnej trzęsawki nietypowej i przedstawia elementy umożliwiające jej klasyfikację. EFSA zaleca również, aby programy nadzoru, włącznie z ustaleniami dotyczącymi testów i pobierania próbek, były wykorzystywane w celu umożliwienia wykrycia wszystkich form TSE u małych przeżuwaczy.
- (3) Dlatego też właściwe wydaje się wprowadzenie definicji TSE małych przeżuwaczy, przypadków trzęsawki, trzęsawki klasycznej i nietypowej.
- (4) W przypadku gdy zwierzę poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi uzyska pozytywny wynik szybkiego testu przeprowadzanego zgodnie z obowiązującymi przepisami, a mianowicie z załącznikiem III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, oprócz tuszy z wynikiem pozytywnym, co najmniej jedna tusza znajdująca się bezpośrednio przed tuszą z wynikiem pozytywnym oraz dwie tusze znajdujące się bezpośrednio po tuszy z wynikiem pozytywnym na tej samej linii ubojowej podlegają zniszczeniu.
- (5) Całkowite zniszczenie znajdujących się na tej samej linii ubojowej trzech tusz znajdujących się przed tuszą z wynikiem pozytywnym i bezpośrednio za nią stanowi niewielką stratę w porównaniu z grożącym ryzykiem. Wspomniane tusze należy zniszczyć tylko w przypadku, gdy wynik szybkiego testu potwierdzono jako pozytywny lub gdy nie da się uzyskać ani wyniku pozytywnego, ani negatywnego po przebadaniu tuszy przy pomocy metod referencyjnych.
- (6) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2005 ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2006 ⁽³⁾ ustanawia wzmoczone programy monitorowania kóz i owiec po wykryciu przypadku gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) u kozła w 2005 r. i trzech niestandardowych przypadków TSE u owiec, w których przypadku nie można było wykluczyć BSE. Wspomniane programy monitorujące należy poddać przeglądowi ze względu na wyniki dwóch lat intensywnych badań, które nie doprowadziły do wykrycia jakiegokolwiek dodatkowego przypadku BSE u owiec i kóz. Celem zagwarantowania skutecznej realizacji programów, poddane przeglądowi wymogi monitorowania powinny mieć zastosowanie od dnia 1 lipca 2007 r.
- (7) Należy dokonywać oceny programów monitorowania owiec i kóz oraz ich przeglądu w świetle nowych danych naukowych.
- (8) Wydaje się, że w związku ze zwiększoną kontrolą owiec i kóz obecnie obowiązująca surowa polityka uboju i odnawiania stad dotkniętych TSE jest niewspółmierna do sytuacji. Ponadto kilka problemów, związanych przede wszystkim z odnową zarażonych stad, utrudnia skuteczne wykonanie środków podejmowanych w wyniku wykrycia TSE w stadzie.
- (9) W dniu 8 marca 2007 r. EFSA przyjęła opinię dotyczącą określonych aspektów związanych z zagrożeniem TSE u owiec i kóz. W opinii tej wspomniany urząd stwierdza, że nie istnieją dowody na epidemiologiczne lub molekularne powiązanie między klasyczną i/lub nietypową trzęsawką i TSE u ludzi oraz, że czynnik BSE jest jedynym czynnikiem TSE określonym jako odzwierciedlający czynnik chorobotwórczy. Ponadto urząd uważa, że obecnie stosowane testy dyskryminujące, określone w prawodawstwie unijnym jako mające zastosowanie do rozróżniania między trzęsawką a BSE są miarodajne w odróżnianiu BSE, od trzęsawki klasycznej i nietypowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1923/2006 (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 37 z 10.2.2005, str. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 187 z 8.7.2006, str. 10.

- (10) Dodatkowe czynniki potwierdzające potrzebę ponownej oceny środków zwalczania TSE u małych przeżuwaczy obejmują brak naukowych dowodów wskazujących na to, że trzęsawka jest zakaźna dla ludzi, wykluczenie BSE w przypadkach TSE u małych przeżuwaczy oraz wykrycie przypadków nietypowej trzęsawki o ograniczonym zakresie infekcji w stadzie, ale również pojawiającej się u owiec posiadających genotyp uznawany za odporny na BSE i trzęsawkę klasyczną.
- (11) Struktura sektora owiec i kóz na terenie Wspólnoty cechuje się znacznym zróżnicowaniem, dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania alternatywnych polityk pod warunkiem ustalenia zharmonizowanych zasad.
- (12) Mapa drogowa dotycząca TSE, przyjęta przez Komisję w dniu 15 lipca 2005 r. jako jeden ze strategicznych celów określa przegląd środków zwalczania dla małych przeżuwaczy z uwzględnieniem nowych, dostępnych narzędzi diagnostycznych, gwarantujących obecny poziom ochrony konsumenta.
- (13) W dniu 13 lipca 2006 r. EFSA przyjął opinię w sprawie programów hodowli owiec odpornych na TSE. W opinii tej EFSA stwierdza, że tego rodzaju programy hodowli zwiększają odporność populacji owiec na obecnie znane rodzaje TSE i dlatego też przyczyniają się do lepszego zdrowia zwierząt oraz lepszej ochrony konsumentów. EFSA wystosował również zalecenia dotyczące określenia genotypu białka prionowego.
- (14) Artykuł 6a rozporządzenia (WE) nr 999/2001 stanowi, że państwa członkowskie mogą wprowadzić programy hodowli celem wyboru populacji owiec odpornych na TSE. Niezbędne jest wprowadzenie zharmonizowanych wymogów minimalnych dotyczących takich programów hodowli.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 999/2001.
- (16) Decyzja Komisji 2003/100/WE z dnia 13 lutego 2003 r. ustanawiająca minimalne wymogi w zakresie tworzenia programów hodowli owiec odpornych na prężności encefalopatie gąbczaste⁽¹⁾ jest przestarzała, ponieważ jej przepisy zostaną obecnie zastąpione przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Dla celów przejrzystości i pewności prawnej wspomnianą decyzję należy uchylić.
- (17) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I, III, VII i X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Uchyla się decyzję 2003/100/WE.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Punkt 2 lit. b) załącznika do niniejszego rozporządzenia obowiązuje od dnia 1 lipca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 41.

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I, III, VII i X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosują się również następujące definicje:

- a) »wrodzony przypadek BSE« oznacza przypadek bydlęcej encefalopatii gąbczastej, który nie został wyraźnie dowiedziony jako będący wynikiem zarażenia przed transportem jako żywego zwierzęcia;
- b) »nieciągła tkanka tłuszczowa« oznacza wewnętrzną i zewnętrzną tkankę tłuszczową usuniętą podczas uboju i procesu ćwiartowania, w szczególności świeży tłuszcz z serca, owodni i nerki bydła oraz tłuszcz z poćwiartowanych części;
- c) »trzoda« oznacza grupę bydła, która zawiera zarówno:
 - (i) bydło urodzone w tym samym stadzie, co bydło zarażone, na przestrzeni 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po dacie urodzenia zarażonego bydła; oraz
 - (ii) zwierzęta, które w dowolnym okresie pierwszego roku życia były hodowane razem z zarażonym bydłem, podczas pierwszego roku jego życia;
- d) »przypadek indeksowy« oznacza pierwsze zwierzę w gospodarstwie lub w grupie zdefiniowanej jako epidemiologiczna, w którym potwierdzono zakażenie TSE;
- e) »TSE małych przeżuwaczy« oznacza przypadek przenośnej gąbczastej encefalopatii wykryty u owcy lub kozy po przeprowadzeniu testu potwierdzającego na obecność nienormalnego białka PrP;
- f) »przypadek trzęsawki« oznacza przypadek potwierdzonej przenośnej gąbczastej encefalopatii u owcy lub kozy, gdzie wykluczono diagnozę BSE zgodnie z kryteriami określonymi we wspólnotowym podręczniku dla laboratoriów referencyjnych poświęconym charakteryzacji szczepu TSE u małych przeżuwaczy (*);
- g) »przypadek trzęsawki klasycznej« oznacza przypadek potwierdzonej trzęsawki sklasyfikowanej jako klasyczna, zgodnie z kryteriami określonymi we wspólnotowym podręczniku dla laboratoriów referencyjnych poświęconym charakteryzacji szczepu TSE u małych przeżuwaczy;
- h) »przypadek trzęsawki nietypowej« oznacza przypadek potwierdzonej trzęsawki różniący się od trzęsawki klasycznej, zgodnie z kryteriami określonymi we wspólnotowym podręczniku dla laboratoriów referencyjnych poświęconym charakteryzacji szczepu TSE u małych przeżuwaczy.

(*) <http://www.defra.gov.uk/corporate/vla/science/science-tse-rl-confirm.htm>”;

2) w załączniku III w rozdziale A wprowadza się następujące zmiany:

a) w części I pkt 6.4 i 6.5 otrzymują brzmienie:

- „6.4. Wszystkie części tuszy zwierzęcia, którego badanie podczas testu szybkiego dało wynik pozytywny lub niejednoznaczny, włącznie ze skórą, zostają zniszczone zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, z wyjątkiem materiału, który należy zachować do celów dokumentacji, o której mowa w rozdziale B(III).
- 6.5. W przypadku gdy zwierzę poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi uzyska wynik pozytywny lub niejednoznaczny szybkiego testu, co najmniej jedna tusza znajdująca się bezpośrednio przed tuszą z wynikiem pozytywnym lub niejednoznacznym oraz dwie tusze znajdujące się bezpośrednio po tuszy z wynikiem pozytywnym lub niejednoznacznym na tej samej linii ubojowej podlegają zniszczeniu zgodnie z pkt 6.4. W drodze odstępstwa państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o zniszczeniu wspomnianych tuszy tylko w przypadku gdy wynik szybkiego testu potwierdzono jako pozytywny lub niejednoznaczny na podstawie badań potwierdzających, o których mowa w załączniku X, rozdział C, pkt 3.1 lit. b).”;

b) część II otrzymuje następujące brzmienie:

„II. MONITOROWANIE OWIEC I KÓZ

1. **Część ogólna**

Monitorowanie owiec i kóz prowadzone jest zgodnie z metodami laboratoryjnymi określonymi w rozdziale C pkt 3.2 lit. b) załącznika X.

2. **Monitorowanie owiec i kóz poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

- a) państwa członkowskie, w których pogłowie maciorek i jarek dopuszczonych do tryka przekracza 750 000 zwierząt, przeprowadzają testy, zgodnie z przepisami dotyczącymi pobierania próbek określonymi w pkt 4, minimalnej rocznej próbki 10 000 owiec poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi;
- b) państwa członkowskie, w których pogłowie kóz, które się kociły oraz kóz krytych przekracza 750 000 zwierząt, przeprowadzają testy, zgodnie z przepisami dotyczącymi pobierania próbek określonymi w pkt 4, minimalnej rocznej próbki 10 000 kóz poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi;
- c) w przypadku gdy w danym państwie członkowskim wystąpią trudności ze zgromadzeniem wystarczającej liczby zdrowych owiec lub kóz poddanych ubojowi dla osiągnięcia przydzielonego minimalnego rozmiaru próbki ustanowionego w lit. a) i b), państwo członkowskie może zdecydować o zastąpieniu maksymalnie 50 % swojego minimalnego rozmiaru próbki badaniem martwych owiec lub kóz powyżej 18 miesięcy życia, w stosunku 1 do 1 i jako uzupełnienie minimalnego rozmiaru próbki określonego w pkt 3. Ponadto państwo członkowskie może zdecydować o zastąpieniu maksymalnie 10 % swojego minimalnego rozmiaru próbki badaniem owiec lub kóz powyżej 18 miesięcy życia, zabitych w ramach kampanii zwalczania choroby, w stosunku 1 do 1.

3. **Monitorowanie owiec i kóz niepoddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

Państwa członkowskie testują zgodnie z przepisami dotyczącymi pobierania próbek określonymi w pkt 4 oraz z minimalnymi rozmiarami próbki określonymi w tabeli A oraz w tabeli B, owce i kozy, które padły lub zostały zabite, lecz które:

- nie zostały zabite w ramach kampanii zwalczania choroby, ani
- nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Tabela A

Pogłowie maciorek i jarek dopuszczonych do tryka w państwie członkowskim	Minimalny rozmiar próbki martwych owiec ⁽¹⁾
> 750 000	10 000
100 000–750 000	1 500
40 000–100 000	100 % do 500
< 40 000	100 % do 100

⁽¹⁾ Minimalne rozmiary próbek są obliczane w zależności od wielkości pogłowia owiec w danym państwie członkowskim i w taki sposób, aby zapewnić osiągalne cele.

Tabela B

Pogłowie kóz, które się kociły oraz kóz krytych w państwie członkowskim	Minimalny rozmiar próbki martwych kóz ⁽¹⁾
> 750 000	10 000
250 000–750 000	1 500
40 000–250 000	100 % do 500
< 40 000	100 % do 100

⁽¹⁾ Minimalne rozmiary próbek są obliczane w zależności od wielkości pogłowia kóz w danym państwie członkowskim i w taki sposób, aby zapewnić osiągalne cele.

4. Przepisy dotyczące pobierania próbek mające zastosowanie do zwierząt, o których mowa w pkt 2 i 3

Zwierzęta muszą być w wieku powyżej 18 miesięcy oraz muszą posiadać więcej niż dwa stałe wyrżnięte zęby-siekacze.

Wiek zwierząt ocenia się na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub na podstawie innych wiarygodnych informacji.

Dobór próbek określa się celem uniknięcia nadmiernej reprezentacji którejkolwiek grupy w odniesieniu do pochodzenia, wieku, rasy, rodzaju produkcji lub innych cech charakterystycznych.

Próba musi być reprezentatywna dla każdego regionu i pory roku. W miarę możliwości, unika się wielokrotnych prób z tego samego stada. Państwa członkowskie przeprowadzają swoje programy monitorujące celem zagwarantowania, w miarę możliwości, że w następujących po sobie latach kontrolnych wszystkie oficjalnie zarejestrowane gospodarstwa posiadające ponad 100 zwierząt, w których nigdy nie wykryto przypadków TSE, będą poddawane testom na jego obecność.

Państwo członkowskie wprowadza system mający na celu sprawdzanie, w grupie docelowej lub na innej podstawie, czy zwierzęta nie zostały pominięte przy pobieraniu prób.

Jednakże państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niepobieraniu próby z obszarów peryferyjnych o niskim zagęszczeniu pogłowia zwierząt, gdzie nie organizuje się zbierania martwych sztuk zwierząt. Państwa członkowskie korzystające z tego odstępstwa informują o tym fakcie Komisję i przedkładają wykaz obszarów peryferyjnych, do których odnosi się wspomniane odstępstwo. Odstępstwo tego rodzaju nie może obejmować więcej niż 10 % całego pogłowia owiec i kóz w danym państwie członkowskim.

5. Monitorowanie zarażonych stad

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe zęby-siekacze oraz które zostają poddane ubojowi w celu zniszczenia zgodnie z załącznikiem VII, pkt 2.3 lit. b) ppkt (i) lub (ii) lub pkt 5 lit. a), poddaje się testowi w oparciu o wybór zwykłej próbki losowej zgodnie z rozmiarem próbki wskazanym w poniższej tabeli.

Liczba zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy lub które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe zęby-siekacze, poddanych ubojowi w celu zniszczenia w stadzie	Minimalne wielkości próby
70 lub poniżej	Wszystkie nadające się zwierzęta
80	68
90	73
100	78
120	86
140	92
160	97
180	101
200	105
250	112
300	117
350	121
400	124
450	127
500 lub więcej	150

6. Monitorowanie innych zwierząt

Poza programami monitorującymi, określonymi w pkt 2, 3 i 4, państwa członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przeprowadzaniu monitorowania innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt do produkcji nabiału,
- zwierząt pochodzących z państw, zagrożonych miejscowo TSE,
- zwierząt, które jadły potencjalnie skażone karmy,
- zwierząt, które zostały urodzone lub pochodzą od matek zarażonych TSE.

7. Środki podejmowane po przeprowadzeniu badań owiec i kóz

- 7.1. W przypadku gdy owca lub koza poddana ubojowi w celu spożycia przez ludzi została wybrana do testu TSE zgodnie z pkt 2, jej tuszy nie zaznacza się znakiem jakości zdrowotnej, o którym mowa w załączniku I rozdział III sekcja I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 aż do otrzymania negatywnego wyniku szybkiego testu.
- 7.2. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od pkt 7.1, w przypadku gdy w danej rzeźni funkcjonuje zatwierdzony przez właściwe władze system gwarantujący możliwość przesłania wszystkich części zwierzęcia oraz gdy żadna z części przetestowanych zwierząt noszących znak jakości zdrowotnej nie opuści rzeźni do momentu uzyskania negatywnego wyniku szybkiego testu.
- 7.3. Wszystkie części tuszy testowanego zwierzęcia, włącznie ze skórą, powinny pozostawać pod oficjalną kontrolą aż do uzyskania negatywnego wyniku szybkiego testu, z wyjątkiem produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego niszczonej bezpośrednio zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- 7.4. Z wyjątkiem materiału, który należy zachować do celów dokumentacji, o której mowa w niniejszym załączniku, część III, rozdział B, wszystkie części tuszy zwierzęcia, którego badanie podczas testu szybkiego dało wynik pozytywny, włącznie ze skórą, zostają zniszczone bezpośrednio zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

8. Określanie genotypów

- 8.1. Genotyp białka prionowego dla kodonów 136, 154 i 171 określa się dla każdego przypadku owcy z pozytywnym wynikiem TSE. O przypadkach owiec z TSE zidentyfikowanym w genotypach kodujących alaninę w obu allelach w kodonie 136, argininę w obu allelach w kodonie 154 oraz argininę w obu allelach w kodonie 171 należy niezwłocznie powiadomić Komisję. W przypadku gdy przypadek pozytywnego TSE jest przypadkiem trzęsawki nietypowej, określa się genotyp białka prionowego dla kodonu 141.
- 8.2. Poza zwierzętami poddanymi określaniu genotypu zgodnie z pkt 8.1, określa się genotyp białka prionowego dla kodonów 136, 141, 154, i 171 w minimalnej próbie owiec. W przypadku państw członkowskich posiadających pogłowie dorosłych owiec wynoszące ponad 750 000 sztuk, taka minimalna próbka składa się z przynajmniej 600 zwierząt. W przypadku pozostałych państw członkowskich minimalna próbka składa się z przynajmniej 100 zwierząt. W skład wspomnianych próbek mogą wchodzić zwierzęta przeznaczone na ubój w celu spożycia przez ludzi, zwierzęta padłe na terenie gospodarstwa oraz zwierzęta żywe. Próbkę powinny być reprezentatywne dla całego pogłowia owiec.”;

3) załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

WYELIMINOWANIE PRZENOŚNEJ ENCEFALOPATII GĄBCZASTEJ

ROZDZIAŁ A

Środki stosowane w następstwie stwierdzenia obecności TSE

1. Badanie odnoszące się do art. 13 ust. 1 lit. b) musi identyfikować:
 - a) w przypadku bydła:
 - wszystkie inne zwierzęta przeżywające w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt potwierdzono chorobę,
 - potomstwo samicy, u której stwierdzono chorobę, urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby,

- wszystkie zwierzęta w kohorcie, w której u jednego ze zwierząt choroba została potwierdzona,
 - możliwe przyczyny choroby,
 - pozostałe zwierzęta w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt choroba została potwierdzona lub w innych gospodarstwach, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE lub mogły być narażone na kontakt z tym samym pokarmem lub źródłem zanieczyszczenia,
 - przepływ potencjalnie skażonej paszy lub innych materiałów czy środków przenoszących chorobę, które mogły spowodować przeniesienie czynnika chorobotwórczego TSE do danego gospodarstwa bądź na zewnątrz;
- b) w przypadku owiec i kóz:
- wszystkie zwierzęta przeżywające inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt potwierdzono chorobę,
 - rodziców, jeżeli istnieje możliwość rozpoznania i, w przypadku samic wszystkie embriony, komórki jajowe i ostatnie potomstwo płci żeńskiej, u których potwierdzono chorobę,
 - wszystkie inne zwierzęta z grupy owiec i kóz w gospodarstwie hodowlanym, w którym potwierdzono chorobę, prócz tych, o których mowa w tirecie drugim,
 - możliwe przyczyny choroby i identyfikację innych gospodarstw, w których hodowane są zwierzęta, embriony lub komórki jajowe, które mogły być zarażone przez czynnik TSE lub mogły mieć kontakt z tym samym pokarmem lub źródłem zakażenia,
 - przemieszczanie potencjalnie zakażonej paszy i innych materiałów lub środków przenoszących chorobę, które mogły przenieść czynnik TSE do, lub z gospodarstwa, o którym mowa;
2. Środki ustanowione w art. 13 ust. 1 lit. c) powinny składać się co najmniej z:
- 2.1. W przypadku potwierdzenia występowania BSE u bydła, wybicie i całkowite zniszczenie bydła zidentyfikowanego w następstwie dochodzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a) tiret drugie i trzecie; państwa członkowskie mogą jednak podjąć decyzję o:
- nie zabijaniu i nie niszczeniu zwierząt z kohorty, o której mowa w pkt 1 lit. a) tiret trzecie, jeśli dostarczono dowód, że zwierzęta te nie miały dostępu do tego samego pokarmu, co zwierzęta zarażone,
 - wstrzymaniu wybicia i zniszczenia zwierząt w kohorcie, o której mowa w pkt 1 lit. a) tiret trzecie, do końca ich życia produkcyjnego, pod warunkiem że są to byki stale trzymane w centrum pobierania nasienia i jeżeli można zapewnić, że zostaną one całkowicie zniszczone po śmierci.
- 2.2. Jeżeli podejrzewa się TSE u owiec lub kóz w gospodarstwie państwa członkowskiego, wszystkie owce i kozy z tego gospodarstwa poddaje się oficjalnemu ograniczeniu przemieszczania do czasu uzyskania wyników badań. Jeśli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym obecne było zwierzę w czasie gdy wykryto TSE, nie może być gospodarstwem, w którym zwierzę mogłoby zarazić się TSE, właściwe władze mogą zdecydować, że inne gospodarstwa lub wyłącznie narażone gospodarstwo powinno podlegać oficjalnej kontroli, w zależności od dostępnych informacji epidemiologicznych.
- 2.3. W przypadku potwierdzenia TSE u owiec lub kóz:
- a) jeżeli BSE nie można wykluczyć po uzyskaniu wyników próby pierścieniowej zgodnie z procedurą określoną w załączniku X, rozdział C, pkt 3.2 lit. c), wybicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych, określonych na podstawie badania określonego w pkt 1 lit. b) tiret drugie do piątego;
 - b) jeżeli wyklucza się BSE zgodnie z procedurą określoną w załączniku X, rozdział C, pkt 3.2 lit. c), zgodnie z decyzją właściwych władz:
- albo
- (i) wybicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, embrionów oraz komórek jajowych określonych na podstawie badania, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie. Warunki określone w pkt 3 stosują się do gospodarstwa;
- lub

- (ii) wybicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, embrionów i komórek jajowych, określonych na podstawie badania, o którym mowa w tiret pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie, z wyjątkiem:

- hodowlanych tryków posiadających genotyp ARR/ARR,
- hodowlanych owiec noszących co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ i, jeżeli takie owce hodowane są ciężarne w czasie badania, później urodzonych jagniąt, jeśli ich genotyp spełnia wymagania niniejszego paragrafu,
- owiec noszących co najmniej jeden allel ARR, które przeznaczone są wyłącznie do uboju,
- jeżeli właściwe władze tak zdecydują, owiec i kóz w wieku poniżej trzech miesięcy, które przeznaczone są wyłącznie do uboju.

Warunki określone w pkt 3 stosują się do gospodarstwa;

lub

- (iii) państwo członkowskie może podjąć decyzję o nie zabijaniu i nie niszczeniu zwierząt określonych na podstawie badania, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie, w przypadku gdy trudno uzyskać zastępcze owce znanego genotypu lub gdy częstotliwość występowania allela ARR w obrębie jednej rasy lub gospodarstwa jest niska lub gdy uznaje się to za konieczne celem uniknięcia chowu wsobnego lub na podstawie umotywowanej analizy wszystkich czynników epidemiologicznych. Warunki określone w pkt 4 stosują się do gospodarstwa;

- c) w drodze odstępstwa od środków określonych w lit. b) i jedynie w przypadku gdy potwierdzony przypadek TSE w gospodarstwie jest przypadkiem trzęsawki nietypowej, państwo członkowskie może podjąć decyzję o zastosowaniu środków określonych w pkt 5;

- d) państwo członkowskie może podjąć decyzję:

- (i) o zastąpieniu zabicia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt, o których mowa w lit. b) ppkt (i), poprzez ubój w celu spożycia przez ludzi;
- (ii) o zastąpieniu zabicia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt, o których mowa w lit. b) ppkt (ii), poprzez ubój w celu spożycia przez ludzi;

pod warunkiem że:

- zwierzęta poddane są ubojowi na terytorium tego państwa członkowskiego;
- wszystkie zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, lub które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe zęby-siekacze i są przeznaczone na ubój w celu spożycia przez ludzi, zostają poddane testowi na obecność TSE zgodnie z metodami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C pkt 3.2 lit. b);

- e) należy określić genotyp białka prionowego owiec, do 50 sztuk, poddanych zabiciu i zniszczeniu lub poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi zgodnie z lit. b) ppkt i) oraz iii).

2.4. Jeżeli zarażone zwierzę zostało wprowadzone z innego gospodarstwa, państwo członkowskie może zdecydować, w oparciu o historię przypadku, o zastosowaniu środków wyeliminowania w gospodarstwie pochodzenia oprócz gospodarstwa, w którym zarażenie zostało potwierdzone lub zamiast niego; w przypadku ziemi użytej do typowego wypasu więcej niż jednego stada, państwa członkowskie mogą zdecydować o ograniczeniu zastosowania tych środków do pojedynczego stada, w oparciu o rozsądne uwzględnienie wszystkich czynników epidemiologicznych; jeżeli więcej niż jedno stado jest trzymane w pojedynczym gospodarstwie, państwa członkowskie mogą zdecydować o ograniczeniu zastosowania środków do stada, w którym potwierdzono TSE, pod warunkiem że potwierdzono, iż stada są trzymane w odizolowaniu jedno od drugiego i że rozprzestrzenianie się zarażenia pomiędzy stadami, zarówno przez kontakt bezpośredni, jak i pośredni, jest niemożliwe;

3. W następstwie zastosowania w gospodarstwie środków określonych w pkt 2.3 lit. a) oraz pkt 2.3 lit. b) ppkt (i) oraz (ii):
- 3.1. Do gospodarstwa (gospodarstw) wprowadzać można wyłącznie wymienione poniżej zwierzęta:
- a) samce owiec genotypu ARR/ARR;
 - b) samice owiec noszące przynajmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ;
 - c) kozy, pod warunkiem że:
 - (i) żadna z owiec hodowlanych, innych niż te z genotypem oznaczonym w lit. a) i b) nie jest obecna w gospodarstwie,
 - (ii) po przeprowadzonej likwidacji zwierząt w zabudowaniach, w których te zwierzęta przebywały przeprowadzono skrupulatne czyszczenie i dezynfekcję.
- 3.2. Jedynie następujące produkty przeznaczone do rozrodu owiec mogą być użyte w gospodarstwie (gospodarstwach):
- a) nasienie pochodzące od tryków genotypu ARR/ARR;
 - b) embriony posiadające co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ.
- 3.3. Przemieszczanie zwierząt z gospodarstwa podlega następującym warunkom:
- a) przemieszczanie owiec typu ARR/ARR z gospodarstw nie podlega żadnym ograniczeniom;
 - b) owce posiadające wyłącznie jeden allel ARR mogą być transportowane z gospodarstwa wyłącznie bezpośrednio do uboju w celu spożycia przez ludzi lub do celów utylizacji; jednakże
 - owce posiadające jeden allel ARR i żadnego allela VRQ mogą być przemieszczane do innych gospodarstw, które są ograniczone w następstwie zastosowania środków zgodnie z pkt 2.3 lit. b) ppkt (ii) lub pkt 4,
 - jeżeli zdecydują tak właściwe władze, jagnięta i koźleta mogą być przemieszczane do jednego z pozostałych gospodarstw, wyłącznie do celów tuczu przed ubojem; w gospodarstwie, do którego przemieszcza się zwierzęta, nie powinny się znajdować żadne owce lub kozy inne niż te tuczone przed ubojem i gospodarstwo to nie powinno wysyłać żywych owiec lub kóz do innych gospodarstw, z wyjątkiem wysyłki w celu bezpośredniego uboju;
 - c) kozy można przemieszczać pod warunkiem że gospodarstwo zostało poddane intensywnej kontroli na obecność TSE, włączając w to badanie wszystkich kóz powyżej 18 miesiąca życia i:
 - (i) ubitych w celu spożycia przez ludzi pod koniec ich życia produkcyjnego; lub
 - (ii) które padły lub zostały zabite w gospodarstwie i spełniają kryteria określone w załączniku III rozdział A część II pkt 3;
 - d) jeżeli państwa członkowskie tak zdecydują, jagnięta i koźleta poniżej trzeciego miesiąca życia mogą być przemieszczone z gospodarstwa bezpośrednio do uboju w celu spożycia przez ludzi.
- 3.4. Ograniczenia ustanowione w pkt 3.1, 3.2 i 3.3 obowiązują w gospodarstwie przez okres dwóch lat od:
- a) daty uzyskania statusu ARR/ARR przez wszystkie owce w gospodarstwie lub
 - b) ostatniej daty, kiedy jakakolwiek owca lub koza była trzymana w gospodarstwie lub
 - c) daty rozpoczęcia intensywnej kontroli TSE określonej w pkt 3.3 lit. c); lub

- d) daty, od której wszystkie hodowlane tryki w gospodarstwie mają genotyp ARR/ARR i wszystkie owce hodowlane noszą co najmniej jeden allel ARR i nie posiadają żadnego allela VRQ, pod warunkiem że przez okres dwóch lat uzyskano negatywne wyniki badań na obecność TSE na następujących zwierzętach powyżej 18 miesiąca życia:
- coroczną próbkę owiec ubitych w celu spożycia przez ludzi pod koniec ich życia produkcyjnego zgodnie z rozmiarem próbki przedstawionej w tablicy w załączniku III rozdział A część II pkt 5, oraz
 - wszystkie owce, o których mowa w załączniku III rozdział A część II pkt 3, które padły lub zostały zabite w gospodarstwie.
4. Po zastosowaniu w danym gospodarstwie środków określonych w pkt 2.3 lit. b) ppkt (iii) oraz przez dwa lata hodowlane następujące po wykryciu ostatniego przypadku TSE:
- a) identyfikuje się wszystkie owce i kozy w danym gospodarstwie;
 - b) wszystkie owce i kozy w danym gospodarstwie można przemieszczać wyłącznie w ramach terytorium danego państwa członkowskiego z przeznaczeniem na ubój w celu spożycia przez ludzi lub w celach zniszczenia; wszystkie zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi poddaje się testowi na obecność TSE zgodnie z metodami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C pkt 3.2 lit. b);
 - c) właściwe władze gwarantują, że zarodki i komórki jajowe nie zostaną wysłane poza dane gospodarstwo;
 - d) w gospodarstwie można wykorzystywać nasienie tryków posiadających genotyp ARR/ARR oraz embriony posiadające co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ;
 - e) wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca, które padły lub zostały wybite w gospodarstwie podlegają testom na obecność TSE;
 - f) do gospodarstwa wprowadzać można tylko samce owiec o genotypie ARR/ARR i owce z gospodarstw, w których nie wykryto przypadków TSE lub ze stad spełniających warunki określone w pkt 3.4;
 - g) do gospodarstwa wprowadzać można tylko kozy z gospodarstw, w których nie wykryto przypadków TSE lub ze stad spełniających warunki określone w pkt 3.4;
 - h) wszystkie owce i kozy w gospodarstwie podlegają restrykcjom dla typowego wypasu, określanym przez właściwe władze w oparciu o umotywowaną analizę wszystkich czynników epidemiologicznych;
 - i) w drodze odstępstwa od lit. b), jeżeli zadecydują tak właściwe władze, jagnięta i kozłeta mogą być przemieszczane do innego gospodarstwa na terenie tego samego państwa członkowskiego, wyłącznie do celów tuczu przed ubojem; pod warunkiem że gospodarstwo, do którego przemieszcza się zwierzęta nie zawiera żadnych owiec lub kóz innych niż te tuczone przed ubojem i nie wysyła żywych owiec lub kóz do innych gospodarstw, z wyjątkiem wysyłki w celu bezpośredniego uboju.
5. W następstwie stosowania odstępstwa określonego w pkt 2.3 lit. c) stosuje się następujące środki:
- a) zabicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych określonych na podstawie badania, o którym mowa w pkt 1 lit. b). Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o określeniu genotypu białka prionowego owiec, które zabito i zniszczono;
 - b) lub przez dwa lata hodowlane następujące po wykryciu ostatniego przypadku TSE przynajmniej następujące środki:
 - (i) identyfikacja wszystkich owiec i kóz w danym gospodarstwie;
 - (ii) dane gospodarstwo musi zostać poddane intensywnej kontroli na obecność TSE przez dwa lata, włącznie z kontrolą wszystkich owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia i poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi oraz wszystkich owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia, które padły lub zostały zabite w danym gospodarstwie;
 - (iii) właściwe władze gwarantują, że żywe owce i kozy, zarodki i komórki jajowe z danego gospodarstwa nie zostaną wysłane do innych państw członkowskich lub do krajów trzecich.

6. Państwa członkowskie stosując środki określone w pkt 2.3 lit. b) ppkt (iii) lub odstępstwa określone w pkt 2.3 lit. c) i d) przekazują Komisji opis warunków i kryteriów stosowanych w celu ich spełnienia. W przypadku wykrycia TSE w stadach, co do których stosuje się odstępstwa, warunki przyznania tego rodzaju odstępstw poddaje się ponownej ocenie.

ROZDZIAŁ B

Minimalne wymagania dotyczące programu hodowli owiec odpornych na TSE zgodnie z art. 6a:

CZĘŚĆ 1

Wymagania ogólne

1. Program hodowlany koncentruje się na stadach o wysoce korzystnych cechach genetycznych.
2. Tworzy się bazę danych, zawierającą co najmniej następujące informacje:
 - a) Tożsamość, rasa i liczba zwierząt we wszystkich stadach uczestniczących w programie hodowlanym;
 - b) identyfikacja poszczególnych zwierząt próbkowanych w ramach programu;
 - c) wyniki wszelkich badań genetycznych.
3. Ustanawia się system jednolitej certyfikacji, w którym genotyp każdego zwierzęcia próbkowanego w ramach programu hodowlanego jest certyfikowany przez odniesienie do swojego indywidualnego numeru identyfikacyjnego.
4. Ustanawia się system identyfikacji zwierząt i próbek, badania próbek i przekazywania wyników, zmniejszający do minimum możliwość powstania błędu za sprawą czynnika ludzkiego. Wydajność tego systemu podlega regularnej kontroli losowej.
5. Badania genetyczne krwi lub innych tkanek zebranych do celów programu hodowlanego są prowadzone w laboratoriach odpowiednio zatwierdzonych w ramach tego programu.
6. Właściwe władze danego państwa członkowskiego mogą pomagać stowarzyszeniom hodowców w zakładaniu banków genetycznych gromadzących nasienie, komórki jajowe i/lub zarodki reprezentujące genotyp białka prionowego, co do których zachodzi prawdopodobieństwo, że staną się rzadkie w następstwie programu hodowlanego.
7. Programy hodowlane opracowuje się dla każdej z ras, z uwzględnieniem:
 - a) częstości występowania różnych alleli w ramach danej rasy;
 - b) rzadkości danej rasy;
 - c) unikania chowu wsobnego lub dryfu genetycznego.

CZĘŚĆ 2

Zasady szczegółowe dla stad uczestniczących w programie

1. Celem programu hodowlanego jest zwiększenie częstości występowania allelu ARR w obrębie danego stada owiec, z równoczesnym zmniejszeniem przewagi alleli warunkujących podatność na TSE.
2. Minimalne wymagania dotyczące stad uczestniczących w programie są następujące:
 - a) wszystkie zwierzęta w stadzie przeznaczone do badań genotypu zostają indywidualnie zidentyfikowane, przy wykorzystaniu bezpiecznych środków;
 - b) wszystkie tryki przeznaczone do hodowli w ramach danego stada podlegają badaniu genotypu przed ich wykorzystaniem w hodowli;
 - c) wszelkie samce będące nosicielami allelu VRQ podlegają ubojowi lub kastracji w ciągu sześciu miesięcy po określeniu genotypu takiego zwierzęcia; zwierzęta takie nie opuszczają terenu gospodarstwa, z wyjątkiem uboju;

- d) zwierzęta samice, o których wiadomo, że są nosicielami allelu VRQ, nie opuszczają terenu gospodarstwa, z wyjątkiem uboju;
 - e) zabrania się używania do hodowli w obrębie stada samców, włączając dawców nasienia służących do sztucznej inseminacji, niebędących zwierzętami certyfikowanymi w ramach programu.
3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przyznaniu odstępstwa od wymogów określonych w pkt 2 lit. c) i d) dla celów ochrony ras i cech produkcyjnych.
4. Państwa członkowskie informują Komisję o odstępstwach przyznanych na podstawie pkt 3, a także o zastosowanych w tej mierze kryteriach.

CZĘŚĆ 3

Ramy uznawania statusu odporności stad owiec na TSE

1. Ramy pozwalają na uznanie odporności na TSE stad owiec, które w wyniku uczestnictwa w programie hodowlanym przewidzianym w art. 6a spełniają kryteria określone w programie.

Powyższe uznanie odporności zostaje przyznane na co najmniej dwóch poziomach:

- a) stadami poziomu I są stada złożone w całości z owiec o genotypie ARR/ARR;
- b) stadami poziomu II są stada, w których krycia odbywały się wyłącznie z użyciem tryków o genotypie ARR/ARR.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o przyznaniu uznania na dalszych poziomach, tak, aby odpowiadało to ich krajowym wymogom.

2. Regularne próbkowanie losowe owiec ze stad odpornych na TSE jest przeprowadzane:

- a) na terenie gospodarstwa lub rzeźni, w celu zweryfikowania ich genotypu;
- b) w przypadku stad poziomu I u zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy – w rzeźni, w celu przeprowadzenia badań w kierunku TSE, zgodnie z załącznikiem III.

CZĘŚĆ 4

Sprawozdania przekazywane Komisji przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie wprowadzające krajowe programy hodowlane celem selekcji stad owiec odpornych na TSE powiadamiają Komisję o wymaganiach tego rodzaju programów i przedkładają coroczne sprawozdanie z poczynionych postępów. Raport dotyczący każdego roku kalendarzowego należy przedkładać najpóźniej do dnia 31 marca roku następnego.”;

- 4) w załączniku X, w rozdziale C wprowadza się następujące zmiany:

- a) punkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kontrola wyrywkowa

Wszelkie próbki przeznaczone do badania w kierunku obecności TSE pobierane są przy pomocy metod i protokołów określonych w najnowszym wydaniu podręcznika testów diagnostycznych i szczepień dla zwierząt gospodarskich Międzynarodowego Urzędu ds. Chorób Odzwierzęcych (IOE/OIE) (zwany dalej »podręcznikiem«). Ponadto w przypadku braku metod i protokołów OIE, oraz celem zagwarantowania dostępności wystarczającej ilości odpowiedniego materiału, właściwe władze zapewniają wykorzystanie metod pobierania próbek i protokołów zgodnych z wytycznymi wydanymi przez wspólnotowe laboratorium referencyjne. W szczególności właściwe władze gromadzą odpowiednie tkanki, zgodnie z dostępnymi zaleceniami naukowymi oraz wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego, celem zagwarantowania wykrycia wszystkich znanych szczepów TSE u małych przeżuwaczy oraz przechowują przynajmniej połowę pobranych tkanek w stanie świeżym, ale nie zamrożonym, aż do uzyskania negatywnego wyniku szybkiego testu. W przypadku gdy wynik testu jest pozytywny lub niejednoznaczny, pozostałe tkanki należy przetworzyć zgodnie z wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego.

Próbki prawidłowo oznacza się w celu zidentyfikowania zwierzęcia, od którego pobrano próbkę.”;

b) Punkt 3.3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) monitoring TSE

Próbki pobrane z owiec i kóz wysłane do testów laboratoryjnych zgodnie z przepisami załącznika III, rozdział A, część II (Monitoring owiec i kóz) bada się przy pomocy szybkiego testu przy wykorzystaniu odpowiednich metod i protokołów, zgodnie z dostępnymi zaleceniami naukowymi oraz wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego, celem zagwarantowania wykrycia wszystkich znanych szczepów TSE.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub pozytywny, tkanki wybrane do próbek niezwłocznie wysyła się do oficjalnego laboratorium na badania potwierdzające, przeprowadzane przy pomocy badań immunocytochemicznych, znakowania immunologicznego lub wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym, o czym mowa w lit. a). W przypadku gdy wynik badania potwierdzającego jest negatywny lub niejednoznaczny, przeprowadza się dodatkowe testy potwierdzające, zgodnie z wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego.

W przypadku gdy wynik jednego z powyższych badań jest pozytywny, dane zwierzę uznaje się za pozytywny przypadek TSE.”;

c) w pkt 3.2 lit. c) ppkt (ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Dalsze testy pozytywnych próbek TSE wykrytych w zainfekowanych stadach w tym samym gospodarstwie przeprowadza się przynajmniej w przypadku dwóch pierwszych pozytywnych przypadków TSE wykrytych każdego roku następującego po wykryciu przypadku indeksowego.”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA 2007/30/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 20 czerwca 2007 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 89/391/EWG, jej dyrektywy szczegółowe oraz dyrektywy Rady 83/477/EWG, 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE w celu uproszczenia i racjonalizacji sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 137 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Sporządzanie przez państwa członkowskie sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw, stanowiących podstawę okresowych sprawozdań Komisji w sprawie wdrożenia wspólnotowych zasad dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia pracowników, jest przewidziane przez dyrektywę Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽³⁾, jak również przez dyrektywy szczegółowe w rozumieniu art. 16 ust. 1 tej dyrektywy, mianowicie dyrektywę Rady 89/654/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy ⁽⁴⁾, dyrektywę Rady 89/655/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy ⁽⁵⁾, dyrektywę Rady 89/656/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników korzystających z wyposażenia ochronnego ⁽⁶⁾, dyrektywę Rady 90/269/EWG z dnia 29 maja 1990 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa podczas ręcznego przemieszczania ciężarów w przypadku możliwości wystąpienia

zagrożenia, zwłaszcza urazów kręgosłupa pracowników ⁽⁷⁾, dyrektywę Rady 90/270/EWG z dnia 29 maja 1990 r. w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia przy pracy z urządzeniami wyposażonymi w monitory ekranowe ⁽⁸⁾, dyrektywę Rady 92/57/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wdrożenia minimalnych wymagań bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach ⁽⁹⁾, dyrektywę Rady 92/58/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących znaków bezpieczeństwa i/lub zdrowia w miejscu pracy ⁽¹⁰⁾, dyrektywę Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią ⁽¹¹⁾, dyrektywę Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. dotyczącą minimalnych wymagań mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi ⁽¹²⁾, dyrektywę Rady 92/104/EWG z dnia 3 grudnia 1992 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie poprawy bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników odkrywkowego i podziemnego przemysłu wydobywczego ⁽¹³⁾, dyrektywę Rady 93/103/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy na statkach rybackich ⁽¹⁴⁾, dyrektywę Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy ⁽¹⁵⁾, dyrektywę 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa ⁽¹⁶⁾, dyrektywę 2002/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony

⁽¹⁾ Opinia z dnia 17 stycznia 2006 r.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 kwietnia 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 30 maja 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 195 z 19.7.2001, str. 46).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, str. 18.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 156 z 21.6.1990, str. 9.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 156 z 21.6.1990, str. 14.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, str. 6.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, str. 23.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, str. 1.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, str. 9.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 404 z 31.12.1992, str. 10.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 1.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 131 z 5.5.1998, str. 11.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 23 z 28.1.2000, str. 57.

zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (wibracji) ⁽¹⁾, dyrektywę 2003/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) ⁽²⁾, dyrektywę 2004/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) ⁽³⁾ oraz dyrektywę 2006/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (sztucznym promieniowaniem optycznym) ⁽⁴⁾.

- (2) Sprawozdanie z praktycznego wdrażania dyrektyw jest również wymagane przez dyrektywę Rady 91/383/EWG z dnia 25 czerwca 1991 r. uzupełniającą środki mające wspierać poprawę bezpieczeństwa i zdrowia w pracy pracowników pozostających w stosunku pracy na czas określony lub w czasowym stosunku pracy ⁽⁵⁾, dyrektywę Rady 92/29/EWG z dnia 31 marca 1992 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w celu poprawy opieki medycznej na statkach ⁽⁶⁾ oraz dyrektywę Rady 94/33/WE z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony pracy osób młodych ⁽⁷⁾.
- (3) Przepisy dotyczące sporządzania sprawozdań zawarte w dyrektywach szczegółowych w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG oraz w dyrektywach 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE są niespójne zarówno w odniesieniu do częstotliwości sporządzania sprawozdań, jak i ich treści.
- (4) Obowiązek sporządzania przez państwa członkowskie sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw oraz obowiązek sporządzania przez Komisję sprawozdania w oparciu o sprawozdania krajowe stanowią istotną część cyklu legislacyjnego, pozwalającą na dokonanie bilansu i oceny różnych aspektów praktycznego wdrażania dyrektyw; właściwe zatem jest rozszerzenie tego obowiązku na dyrektywy, które nie przewidują obowiązku sporządzania sprawozdań, mianowicie na dyrektywę 2000/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie czynników biologicznych w miejscu pracy (siódma dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁸⁾, dyrektywę 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas

pracy (szósta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁹⁾ oraz dyrektywę Rady 83/477/EWG z dnia 19 września 1983 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie azbestu w miejscu pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 8 dyrektywy 80/1107/EWG) ⁽¹⁰⁾.

- (5) Konieczne jest zatem zharmonizowanie przepisów dyrektywy 89/391/EWG, dyrektyw szczegółowych w rozumieniu jej art. 16 ust. 1 oraz dyrektyw 83/477/EWG, 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE.
- (6) Komunikat Komisji zatytułowany „Dostosowanie się do zmian w pracy i w społeczeństwie: nowa strategia wspólnotowa na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa na lata 2002–2006” przewiduje opracowywanie wniosków legislacyjnych mających uprościć i zracjonalizować sprawozdania z wdrażania dyrektyw. Kwestia ta została również uznana za jeden z priorytetów przy upraszczaniu prawodawstwa wspólnotowego, w kontekście inicjatywy zmierzającej do ulepszenia jakości prawa.
- (7) Sporządzanie sprawozdań należy uprościć poprzez ujednolicenie częstotliwości przekazywania sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw Komisji i wprowadzenie tylko jednego sprawozdania z praktycznego wdrażania dyrektyw, które składałoby się z części ogólnej, mającej zastosowanie do wszystkich dyrektyw i odrębnych rozdziałów poświęconych zagadnieniom regulowanym przez każdą z dyrektyw. Przepisy te, a w szczególności wprowadzenie nowego art. 17a do dyrektywy 89/391/EWG pozwolą ponadto na rozciągnięcie obowiązku sporządzania tego rodzaju sprawozdań na dyrektywy szczegółowe w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG, nieprzewidujące obowiązku sporządzania sprawozdań, mianowicie na dyrektywę 2000/54/WE i 2004/37/WE, jak również na wszystkie przyszłe dyrektywy szczegółowe w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG.
- (8) Odpowiednią częstotliwością sporządzania i przekazywania Komisji przez państwa członkowskie wspomnianych sprawozdań powinno być 5 lat; pierwsze sprawozdanie powinno wyjątkowo obejmować dłuższy okres; struktura sprawozdań powinna być spójna, aby umożliwić właściwe ich wykorzystanie; sprawozdania powinny być sporządzane na podstawie kwestionariusza przyjętego przez Komisję po konsultacjach z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy, i zawierać odpowiednie informacje na temat środków zapobiegawczych stosowanych w państwach członkowskich, umożliwiające Komisji, przy uwzględnieniu wszelkich badań Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy oraz Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy, dokonanie właściwej oceny funkcjonowania przepisów w praktyce.

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 6.7.2002, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 15.2.2003, str. 38.

⁽³⁾ Dz.U. L 159 z 30.4.2004, str. 1. Wersja sprostowana opublikowana w Dz.U. L 184 z 24.5.2004, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, str. 38.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 206 z 29.7.1991, str. 19.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 113 z 30.4.1992, str. 19. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.1994, str. 12.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 262 z 17.10.2000, str. 21.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, str. 50. Sprostowanie opublikowane w Dz.U. L 229 z 29.6.2004, str. 23.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 263 z 24.9.1983, str. 25. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 97 z 15.4.2003, str. 48).

- (9) Zgodnie z art. 138 ust. 2 Traktatu, Komisja przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi na poziomie Wspólnoty w sprawie możliwego kierunku działania Wspólnoty w tej kwestii.
- (10) Po przeprowadzeniu tych konsultacji, Komisja stwierdziła, że działanie Wspólnoty jest pożądane i ponownie przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi na poziomie Wspólnoty w sprawie treści proponowanego wniosku, zgodnie z art. 138 ust. 3 Traktatu.
- (11) W następstwie drugiego etapu konsultacji, partnerzy społeczni nie poinformowali Komisji o woli rozpoczęcia procesu, którego wynikiem mogłoby być zawarcie umowy określonej w art. 138 ust. 4 Traktatu.
- (12) Państwa członkowskie powinny przyjąć środki konieczne do transpozycji zmian przewidzianych w niniejszej dyrektywie, które mogłyby, ze względu na specyficzny charakter niniejszej dyrektywy i w razie takiej potrzeby, przyjąć formę środków administracyjnych,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 89/391/EWG

W dyrektywie 89/391/EWG dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Sprawozdania z wdrażania dyrektyw

1. Co pięć lat państwa członkowskie przedkładają Komisji jednolite sprawozdanie dotyczące praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy oraz dyrektyw szczegółowych w rozumieniu art. 16 ust. 1, zawierające opinię partnerów społecznych. Sprawozdanie zawiera ocenę rozmaitych aspektów związanych z praktycznym wdrażaniem różnych dyrektyw oraz przedstawia dane w podziale na płęć, jeżeli jest to właściwe a dane są dostępne.

2. Komisja we współpracy z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy określa strukturę sprawozdania oraz kwestionariusz precyzujący jego treść.

Sprawozdanie składa się z części ogólnej dotyczącej przepisów niniejszej dyrektywy, odnoszącej się do wspólnych zasad i aspektów mających zastosowanie do wszystkich dyrektyw, o których mowa w ust. 1.

Część ogólną uzupełniają odrębne rozdziały dotyczące wdrażania szczególnych aspektów każdej dyrektywy, w tym szczególne wskaźniki, o ile są one dostępne.

3. Komisja przedstawia państwom członkowskim strukturę sprawozdania, wraz z kwestionariuszem precyzującym jego treść, o którym mowa powyżej, co najmniej na sześć miesięcy przed końcem okresu objętego sprawozdaniem. Sprawozdanie jest przekazywane Komisji w ciągu dwunastu miesięcy od upływu pięcioletniego okresu objętego sprawozdaniem.

4. Na podstawie tych sprawozdań Komisja dokonuje oceny wdrażania danych dyrektyw pod względem ich przydatności, badań i wiedzy naukowej, jakie miały miejsce w różnych dziedzinach. Komisja w ciągu 36 miesięcy od upływu pięcioletniego okresu informuje Parlament Europejski, Radę, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Doradczy ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy o wynikach tej oceny oraz, w razie konieczności, o wszelkich inicjatywach zmierzających do usprawnienia funkcjonowania ram prawnych.

5. Pierwsze sprawozdanie obejmuje okres od 2007 do 2012 roku łącznie.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywach 83/477/EWG, 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE

1. W dyrektywie 83/477/EWG dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Sprawozdanie z wdrażania dyrektywy

Co pięć lat państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie z praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy w formie odrębnego rozdziału jednolitego sprawozdania, o którym mowa w art. 17a ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 89/391/EWG, które stanowi podstawę oceny dokonywanej przez Komisję zgodnie z art. 17a ust. 4 tej dyrektywy.”.

2. W dyrektywie 91/383/EWG dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Sprawozdanie z wdrażania dyrektywy

Co pięć lat państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie z praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy w formie odrębnego rozdziału jednolitego sprawozdania, o którym mowa w art. 17a ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 89/391/EWG, które stanowi podstawę oceny dokonywanej przez Komisję zgodnie z art. 17a ust. 4 tej dyrektywy.”.

3. W dyrektywie 92/29/EWG dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Sprawozdanie z wdrażania dyrektywy

Co pięć lat państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania z praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy w formie odrębnego rozdziału jednolitego sprawozdania, o którym mowa w art. 17a ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 89/391/EWG, które stanowi podstawę oceny dokonywanej przez Komisję zgodnie z art. 17a ust. 4 tej dyrektywy.”.

4. W dyrektywie 94/33/WE dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Sprawozdanie z wdrażania dyrektywy

Co pięć lat państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania z praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy w formie odrębnego rozdziału jednolitego sprawozdania, o którym mowa w art. 17a ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 89/391/EWG, które stanowi podstawę oceny dokonywanej przez Komisję zgodnie z art. 17a ust. 4 tej dyrektywy.”.

Artykuł 3

Uchylenie

Niniejszym uchyla się ze skutkiem od dnia 27 czerwca 2007 r. następujące przepisy:

- 1) art. 18 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/391/EWG;
- 2) art. 10 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/654/EWG;
- 3) art. 10 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/655/EWG;
- 4) art. 10 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/656/EWG;
- 5) art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy 90/269/EWG;
- 6) art. 11 ust. 3 i 4 dyrektywy 90/270/EWG;
- 7) art. 10 ust. 3 i 4 dyrektywy 91/383/EWG;
- 8) art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy 92/29/EWG;
- 9) art. 14 ust. 4 i 5 dyrektywy 92/57/EWG;
- 10) art. 11 ust. 4 i 5 dyrektywy 92/58/EWG;

11) art. 14 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 92/85/EWG;

12) art. 12 ust. 4 dyrektywy 92/91/EWG;

13) art. 13 ust. 4 dyrektywy 92/104/EWG;

14) art. 13 ust. 3 i 4 dyrektywy 93/103/WE;

15) art. 17 ust. 4 i 5 dyrektywy 94/33/WE;

16) art. 15 dyrektywy 98/24/WE;

17) art. 13 ust. 3 dyrektywy 1999/92/WE;

18) art. 13 dyrektywy 2002/44/WE;

19) art. 16 dyrektywy 2003/10/WE;

20) art. 12 dyrektywy 2004/40/WE;

21) art. 12 dyrektywy 2006/25/WE.

Artykuł 4

Wdrożenie

Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne w celu wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 20 czerwca 2007 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
G. GLOSER
Przewodniczący

DYREKTYWA KOMISJI 2007/39/WE**z dnia 26 czerwca 2007 r.****zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości diazynonu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/642/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w niektórych produktach pochodzenia roślinnego, w tym owocach i warzywach oraz na ich powierzchni⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy poinformowało Komisję, że może być konieczne objęcie przeglądem najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) diazynonu zawartych w dyrektywie 90/642/EWG w świetle zagrożeń związanych ze spożyciem przez konsumentów. Propozycje dokonania przeglądu wspólnotowych NDP zostały przedłożone Komisji.
- (2) Wspólnotowe NDP oraz poziomy zalecane przez Kodeks żywnościowy ustala się i ocenia według podobnych procedur. Dla diazynonu istnieje kilka najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) zalecanych przez Kodeks żywnościowy. Wspólnotowe NDP oparte na NDP zalecanych przez Kodeks żywnościowy zostały także poddane ocenie przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy w świetle nowych informacji na temat ryzyka dla konsumentów.
- (3) Długoterminowe i krótkoterminowe narażenie konsumentów na działanie diazynonu za pośrednictwem produktów spożywczych zostało ponownie zbadane i ocenione zgodnie ze wspólnotowymi procedurami i praktykami, z uwzględnieniem wytycznych opublikowanych przez Światową Organizację Zdrowia⁽²⁾. Na tej podstawie należy ustalić nowe najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (NDP) gwarantujące, że nie występuje niedopuszczalne narażenie konsumentów.
- (4) Tam gdzie to właściwe, krótkoterminowe narażenie konsumentów na działanie diazynonu za pośrednictwem każdego z produktów spożywczych, które mogą zawierać jego pozostałości, zostało ocenione zgodnie

ze wspólnotowymi procedurami i praktykami, z uwzględnieniem wytycznych opublikowanych przez Światową Organizację Zdrowia. Stwierdzono, że obecność pozostałości pestycydów na poziomie lub poniżej nowych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) nie spowoduje ostrych skutków toksycznych.

- (5) Konieczne są zatem zmiany najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) określonych w załączniku II do dyrektywy 90/642/EWG, aby umożliwić właściwy nadzór i kontrolę nad zakazem stosowania pestycydów i ochronić konsumenta.
- (6) Za pośrednictwem Światowej Organizacji Handlu (WTO) zostały przeprowadzone konsultacje z partnerami handlowymi Wspólnoty na temat nowych NDP, a ich uwagi w tej sprawie zostały uwzględnione.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik II do dyrektywy 90/642/EWG.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 90/642/EWG wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa członkowskie przyjmą i opublikują najpóźniej do dnia 27 grudnia 2007 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne dla wdrożenia niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 28 grudnia 2007 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 14.12.1990, s. 71. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/28/WE (Dz.U. L 135 z 26.5.2007, str. 6).

⁽²⁾ Wytyczne dotyczące przewidywania spożycia w żywności pozostałości pestycydów (poprawione), opracowane przez GEMS/Program żywnościowy we współpracy z Komitetem Kodeksu ds. Pozostałości Pestycydów, opublikowane przez Światową Organizację Zdrowia w 1997 r. (WHO/FSO/FOS/97.7).

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W części A załącznika II do dyrektywy 90/642/EWG wiersze odnoszące się do diazynonu otrzymują następujące brzmienie:

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
„Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
1. Owoce, świeże, suszone lub niegotowane, zakonserwowane przez zamrażanie, niezawierające dodatku cukru; orzechy	
i) OWOCE CYTRUSOWE	0,01 (*)
Grejpfruty	
Cytryny	
Limonki	
Mandarynki (łącznie z podobnymi mieszancami)	
Pomarańcze	
Pomelo	
Pozostałe	
ii) ORZECHE Z DRZEW ORZECHOWYCH (w łupinach lub bez)	
Migdały	0,05
Orzechy brazylijskie	
Orzechy nerkowca	
Kasztany jadalne	
Orzechy kokosowe	
Orzechy laskowe	
Orzechy makadamia	
Orzeszki pekan	
Orzeszki sosnowe	
Pistacje	
Orzechy włoskie	
Pozostałe	0,01 (*)
iii) OWOCE ZIARNKOWE	0,01 (*)
Jabłka	
Gruszki	
Pigwy	
Pozostałe	
iv) OWOCE PESTKOWE	0,01 (*)
Morele	
Wiśnie i czereśnie	
Brzoskwinie (łącznie z nektarynami i podobnymi mieszancami)	
Śliwki	
Pozostałe	

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
v) OWOCE JAGODOWE I DROBNE OWOCE	
a) Winogrona stołowe i do produkcji wina	0,01 (*)
Winogrona stołowe	
Winogrona do produkcji wina	
b) Truskawki (inne niż dzikie)	0,01 (*)
c) Owoce leśne (inne niż dzikie)	0,01 (*)
Jeżyny	
Jeżyny popielice	
Krzyżówka maliny z jeżyną	
Maliny	
Pozostałe	
d) Inne drobne owoce i jagody (z wyjątkiem dzikich)	
Borówki czarne	
Żurawiny	0,2
Porzeczki (czerwone, białe i czarne)	
Agrest	
Pozostałe	0,01 (*)
e) Dzikie jagody i dzikie owoce	0,01 (*)
vi) OWOCE RÓŻNE	
Awokado	
Banany	
Daktyle	
Figi	
Kiwi	
Kumkwat	
Liczi	
Mango	
Oliwki (stołowe)	
Oliwki (do produkcji oliwy)	
Papaja	
Owoce męcnownicy	
Ananasy	0,3
Granaty	
Pozostałe	0,01 (*)

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
2. Warzywa świeże lub niegotowane, mrożone lub suszone	
i) WARZYWA KORZENIOWE I BULWIASTE	
Buraki	
Marchew	
Maniok	
Seler	
Chrzan	
Karczoch jerozolimski	
Pasternak	
Pietruszka – korzeń	
Rzodkiewka	0,1
Salsefia	
Słodkie ziemniaki	
Brukiew	
Rzepa	
Pochrzyn	
Pozostałe	0,01 (*)
ii) WARZYWA CEBULOWE	
Czosnek	
Cebula	0,05
Szalotka	
Dymka	
Pozostałe	0,01 (*)
iii) WARZYWA OWOCOWE	
a) Rośliny psiankowate	
Pomidory	
Papryka	0,05
Bakłażany	
Ketmia jadalna	
Pozostałe	0,01 (*)
b) Dyniowate – z jadalną skórką	0,01 (*)
Ogórki	
Korniszony	
Cukinia	
Pozostałe	

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
c) Dyniowate – z niejadalną skórą	0,01 (*)
Melony	
Dynie	
Arbuzy	
Pozostałe	
d) Kukurydza cukrowa	0,02
iv) WARZYWA KAPUSTNE	
a) Kapustne kwitnące	0,01 (*)
Brokuły	
Kalafior	
Pozostałe	
b) Kapustne głowiaste	
Brukselka	
Kapusta głowiasta	0,5
Pozostałe	0,01 (*)
c) Kapustne liściowe	
Kapusta pekińska	0,05
Jarmuż	
Pozostałe	0,01 (*)
d) Kalarepa	0,2
v) WARZYWA LIŚCIOWE I ŚWIEŻE ZIOŁA	0,01 (*)
a) Sałata i podobne	
Rzeżucha	
Roszpunka jadalna	
Sałata	
Endywia (cykoria endywia)	
Rokietta siewna (rukola)	
Liście i pędy kapustnych	
Pozostałe	
b) Szpinak i podobne	
Szpinak	
Boćwina	
Pozostałe	
c) Rukiew wodna	
d) Cykoria warzywna	

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
e) Zioła	
Trybulka	
Szczypiorek	
Pietruszka – nać	
Liście selera	
Pozostałe	
vi) WARZYWA STRĄCZKOWE (świeże)	0,01 (*)
Fasola (w strąkach)	
Fasola (bez strąków)	
Groch (w strąkach)	
Groch (bez strąków)	
Pozostałe	
vii) WARZYWA ŁODYGOWE (świeże)	0,01 (*)
Szparagi	
Karczochy	
Seler naciowy	
Koper włoski	
Karczochy kuliste	
Por	
Rabarbar	
Pozostałe	
viii) GRZYBY	0,01 (*)
a) Grzyby uprawne	
b) Grzyby dziko rosnące	
3. Jadalne nasiona roślin strączkowych	0,01 (*)
Fasola	
Soczewica	
Groch	
Łubin	
Pozostałe	
4. Nasiona oleiste	0,02 (*)
Siemię lnu	
Orzeszki ziemne	
Mak	
Ziarna sezamu	

Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)	
Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się NDP	Diazynon
Ziarna słonecznika	
Nasiona rzepaku	
Ziarna soi	
Nasiona gorczycy	
Nasiona bawełny	
Nasiona konopi	
Pozostałe	
5. Ziemniaki	0,01 (*)
Ziemniaki wczesne	
Ziemniaki przechowalnicze	
6. Herbata (liście i łodygi suszone, fermentowane lub w inny sposób przetwarzane z <i>Camellia sinensis</i>)	0,02 (*)
7. Chmiel (suszony), w tym szyszki chmielu i niezagęszczony proszek	0,5
(*) Wskazuje granicę oznaczalności metody analitycznej."	

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 18 czerwca 2007 r.

upoważniająca Republikę Włoską do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a) i art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(2007/441/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

informacje, które uznaje za niezbędne dla rozpatrzenia wniosku.

- (1) W piśmie z dnia 9 października 2006 r., które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji w dniu 11 października 2006 r., Włochy wniosły o upoważnienie do wprowadzenia środków stanowiących odstępstwo od przepisów dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽²⁾, regulujących prawo podatnika do odliczenia VAT płaconego od zakupionych towarów i usług oraz przepisów nakładających wymóg opodatkowania składników majątku przedsiębiorstwa używanych do celów prywatnych.
- (2) Dyrektywa 77/388/WE została zastąpiona dyrektywą 2006/112/WE.
- (3) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, pismem z dnia 28 lutego 2007 r. Komisja przekazała pozostałym państwom członkowskim wniosek złożony przez Włochy. Pismem z dnia 21 listopada 2006 r. Komisja zawiadomiła Włochy, że posiada wszystkie

- (4) Artykuł 168 dyrektywy 2006/112/WE ustanawia prawo podatnika do odliczenia VAT nałożonego na dostarczane mu towary i świadczone na jego rzecz usługi, które są wykorzystywane na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika. Artykuł 26 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy zawiera wymóg rozliczania się z VAT w przypadku użycia składników majątku przedsiębiorstwa do celów prywatnych.
- (5) Trudne jest dokładne określenie zakresu wykorzystywania pojazdów do celów prywatnych, a nawet jeśli jest to możliwe, procedura jest często skomplikowana. W ramach środków, których dotyczy wniosek, kwota podatku VAT podlegająca odliczeniu w przypadku pojazdów, które nie są używane wyłącznie do celów działalności gospodarczej, powinna, z pewnymi wyjątkami, stanowić zryczałtowany odsetek. W oparciu o obecnie dostępne informacje władze Włoch uznają, że stawka 40 % jest właściwa. Jednocześnie w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania wymóg rozliczenia się z VAT w przypadku wykorzystywania pojazdu do celów prywatnych powinien być zawieszony, jeśli pojazd podlega powyższemu ograniczeniu. Środki te mogą być uzasadnione potrzebą uproszczenia procedury poboru VAT i zapobieżenia uchylaniu się od płacenia podatków wynikającemu z niewłaściwego prowadzenia dokumentacji.
- (6) Środki stanowiące odstępstwo powinny być czasowo ograniczone, aby można było ocenić ich skuteczność oraz stwierdzić, czy określony odsetek jest odpowiedni, ponieważ pierwotna jego wysokość opiera się na wstępnych ustaleniach dotyczących użycia do celów działalności gospodarczej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/138/WE (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 92).

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/98/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 129).

- (7) W listopadzie 2004 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG, obecnie dyrektywę 2006/112/WE, w odniesieniu do prawa do odliczania podatku VAT ⁽¹⁾. Środki stanowiące odstępstwo powinny wygasnąć z chwilą wejścia proponowanej dyrektywy w życie, jeśli nastąpi ono wcześniej niż data określona w decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE niniejszym upoważnia się Włochy do ograniczenia do 40 % prawa do odliczenia podatku VAT nakładanego na wydatki związane z pojazdami silnikowymi, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów działalności gospodarczej.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 26 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE zobowiązuje się Włochy do tego, aby nie traktowały użycia pojazdu stanowiącego składniki majątku przedsiębiorstwa podatnika do celów prywatnych, jako świadczenia usług, jeżeli na mocy niniejszej decyzji pojazd ten podlega ograniczeniu prawa do odliczenia VAT.

Artykuł 3

Wydatki związane z pojazdami są wyłączone z ograniczenia prawa do odliczenia, zgodnie z niniejszą decyzją, jeśli pojazd należy do jednej z poniższych kategorii:

- pojazd stanowi jedno z narzędzi pracy podatnika w ramach wykonywania jego działalności;
- pojazd jest używany jako taksówka;
- pojazd jest używany do celów szkoleniowych przez szkołę nauki jazdy;
- pojazd jest używany do celów wynajmu lub leasingu;
- pojazd jest używany przez przedstawicieli handlowych.

Artykuł 4

Wydatki związane z pojazdami obejmują koszty zakupu pojazdu, w tym wydatki związane z montażem i podobne, produkcją, nabyciem wewnątrzwspólnotowym, przywozem, leasingiem lub wynajmem, przeróbkami, naprawą lub konserwacją i wydatki związane z dostawami towarów lub świadczeniem usług związanych z pojazdami i korzystaniem z nich, w tym smarów i paliwa.

Artykuł 5

Artykuły 1 i 2 mają zastosowanie do wszystkich pojazdów silnikowych, z wyjątkiem ciągników rolniczych lub leśnych, które z reguły są używane do przewozu osób lub rzeczy po drogach, których dopuszczalna masa całkowita nie przekracza 3 500 kg i które, oprócz siedzenia kierowcy, mają nie więcej niż osiem miejsc siedzących.

Artykuł 6

Ocena obejmująca pierwsze dwa lata stosowania niniejszej decyzji, w tym przegląd stosowanego ograniczenia procentowego, jest przedstawiana Komisji po upływie dwóch lat obowiązywania niniejszej decyzji, jednak nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wygasa z dniem wejścia w życie przepisów wspólnotowych określających rodzaj wydatków związanych z pojazdami silnikowymi, w których przypadku odliczenie podatku VAT podlega ograniczeniom, i nie później niż z dniem 31 grudnia 2010 r.

Artykuł 8

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 18 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

F.-W. STEINMEIER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 29.1.2005, str. 10.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 208/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. dostosowującego, w wyniku przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 61 z dnia 28 lutego 2007 r.)

Publikacja tego rozporządzenia w wymienionym wyżej Dzienniku Urzędowym zostaje unieważniona.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 209/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 3149/92 ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 61 z dnia 28 lutego 2007 r.)

Publikacja tego rozporządzenia w wymienionym wyżej Dzienniku Urzędowym zostaje unieważniona.
